

[Aksel Larsen.]

mentarisk Styre kunde betyde økonomisk og politisk Frihed. Den troede paa de demokratiske Garantier, som de demokratiske Partier gav. Resultatet af det er blevet, at der sidder en forfatningsmæssig Regering i Spanien, som med Kuglesprøjter og Militær slaar Arbejderbefolkningen ned.

Det skulde under de Omstændigheder dog være muligt at bane Vej for den Opfattelse, at forfatningsmæssige Garantier intet betyder, at det parlamentariske Styre ikke fører til Friheden og langt mindre til Socialismen, men at der skal andre Ting til. Og det skulde ogsaa mane til Eftertanke, i hvert Fald inden for eet Parti, nemlig Socialdemokratiet. Det er jo derfra, man stadig raaber op om, at Splittelse af Arbejderklassen er af det onde, men man taler ikke om, hvilke Kampmidler der da skal anvendes. Nu har de Herrer Socialdemokrater et nyt Eksempel at betragte til Belæring om, hvorledes den demokratiske Politiks Vej, hvorledes Tyrkertroen til Parlamentarismen og Forfatningen fører til Elendighed og Undertrykkelse og Fascisme.

Derfor maa vi spørge, om Partiet stadig væk fastholder, at den eneste saliggørende Fremgangsmaade for et Arbejderparti i Danmark bestaar i Samarbejde med Borgerskabet og i Afvisning af ethvert Forsøg paa at anvende Arbejderklassens organiserede Magt. Hidtil har vi faaet det Svar fra Socialdemokratiet, naar vi rettede et saadant Spørgsmaal til det, at det er noget, som ikke kan afgøres herhjemme, det er noget, som maa afgøres internationalt, af den internationale Samenslutning, Socialdemokratiet paastaar at tilhøre. Nu er denne internationale Samenslutning, den saakaldte Anden Internationale, gaaet i praktiske Forhandlinger med Kommunistisk Internationale, selv om de Herrer socialdemokratiske Forhandlere ganske vist som første Resultat af Forhandlingerne har faaet Sagen udskudt en Maaned.

Alligevel vil jeg spørge Socialdemokratiet: Hvad mener man nu herhjemme? Har Socialdemokratiets Mening forandret sig, saa man nu vil erkende, at Enhedsfronten kan nok skabes internationalt, men bør ikke skabes i Danmark? Er Social-

demokratiets Mening udtrykt ved den politiske Pen, der i „Social-Demokraten“ erklærede: Vi anser Enhedsfronten for umulig, og vi ønsker den heller ikke?

Den Linie, vi Kommunistere repræsenterer politisk, kan der ingen Tvivl være om. Den er kendt gennem vor hidtidige Virksomhed, og vi føler ingen Trang til at ændre den hverken politisk eller taktisk i den givne Situation, hvor Statsministeren saavel som de store Partier her i Tinget paastaar, at der er Lysning til Stede. Vi er klar over, at den saakaldte Lysning, der er Tale om, er betalt af Arbejderklassen, og den Opgave forestaar stadig væk at organisere Arbejderklassens Rejsning for at gennemføre en forandret Krisepolitik. Linierne for denne Politik har vi angivet gennem de forskellige Lovforslag, vi i forrige Samling har forelagt det høje Ting, og gennem de Ændringsforslag, vi har stillet til Regeringsforslag.

Vi har opnaaet enten at faa dem afvist med alle Stemmer mod vore eller overhovedet ikke at faa dem behandlet.

Jeg forstaar i den Forbindelse ikke, at Socialministeren er saa forarget over, at Landstinget har syltet et af hans Lovforslag. Han er jo ikke det ringeste forarget over, at hans Parti af al Magt her i Tinget sylter vore Forslag vedrørende Socialministerens Omraade; han glæder sig tværtimod over det, fordi han ikke ønsker de kommunistiske Forslag om sociale Forhold ført frem til Afgørelse. Men vi agter ogsaa i denne Samling at arbejde videre efter samme Linie. Vi agter ikke at lade det blive derved. Vi agter stadig væk at have den Opfattelse, selv om der er adskillige her, der lader, som om de er forargede over den, at det ikke saa meget er her, det foregaar, som andre Steder.

Den Tilslutning, der var til Fagforningernes Oktober-Konference, som holdtes i Søndags og Mandags, viser bedst; at de Ideer, vi repræsenterer, er i Vækst. Naar 160 Repræsentanter for 55 215 organiserede Arbejdere (Muntherhed) — vi er „Social-Demokraten“ taknemmelige for, at den har fastslaaet dette Tal —, naar de kommer sammen og enstemmig undsiger den hidtidige Fagpolitik, erklærer, at det kan ikke gaa længere, og udsender Parolen om Kamp mod det krisepolitiske System, Rege-